

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 672. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm14689/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

er levedetillstøde, kun der er Christi Kirke.

Stands vil vi da ved Luthers Grav, med det Ønske, som Historien aftrvinger os, at Alt hvad siden sidste Jubel-Aar er kommet fra sin rette Eier, i dette maatte, efter Herrens Lov, hjemfalde, og under dette Ønske kan vi ei glemme Ossians og Iliadens gjæve Doversætter, Friederich Stolberg, som, med Luthers Bibel under Armen, og Meget af dens Eiendom i Hjertet, i Drømme dog gif seil af Kirken og sank i Skæne for Helgen-Skyggerne i Grav-Capelslet. Han sølde dybt, at Intet er saa eventyrligt, det jo overgaaes vidt, i Vidunderlighed, af Kirkens Historie, som melter Ordets Aabenbarrelse i Kjød, saa Intet kan være en Christen ukroeligt, fordi det er underligt, men anbefaler tværtimod sig derved just til Troen, som et stadseftende Esterkin af den Eenbaarnes Hellighed; han saae det klart, at Nægtesen af Underværkers Muelighed, saalænge Kirken staaer, er baade imod Skriftens Aand og Ord, han drømde om at den catholske Kirke vilde selv udrens sig; han haabede, ved Kirke-Rod og Unberfølelse, at undgaae Døds og Kamp, han haabede ved Kirkens gode Gjerninger og alle Helgenes Fortønner, at blive salig uden at fornagte sig selv aldeles under Korset, og fra dette Støde er hans Feiltrin vel begribeligt, men naar

han feer sig skuffet, da vilde det være ubegribeligt, om han ei flygtede forterdet.

Til Slutning vil vi reise, tæt ved Graven, et dødt venligt Kors for Claudius fra Holstena, en ægte Son af Morten Luther, vel ei i Kraft og Nidkerhed, men dog i barnligt Sind, i Hjertesfuld, trohjertig Munterhed, og inderlig Ælgelste af Ordet i dets underfulde Salvelse og Sødhed, Hans Bøger ere uidentvial de sidste tydste, gennem hvilke man med Rette kan sige at Luthers Aand bode, og harnes maa man eller ynfes over den ilde stædte Fornemhed, hvormed Stodder-Konger paa Parnasset gæve ham som Hofnar deres Haand at kyse, medens han søvede høit over deres vindige Størhed, og lod dem kun ikke søle det, fordi han var en Barne-Engel, der ligesom havde forvildet sig ind i en fremmed Verden, og vilde smile sig fra den. Dog, som han alledes, sagde Verden, saa atgædes han, thi et saadant Studsmaal gav han den paa sine gamle Dage, og vi behøve ei at spørge hvad Historien siger om Verdens Dom, da den saa klart har besjælet hans. I Rædsfæls-Tiden maatte dog vel Smilet døe paa Christnes Læber, under Kirke-Stormen maatte dog vel selv Kirkens frommeste Børn gribe efter Vaaden, og, medens gloende Kugler spillede mod Sandheds-Helligdom, maatte dog vel Claudius spørge, om han skulde hange som en Listap

Grundtvig, Verdens Aen,

U u

